

ERDŐSI BOGLÁRKA

Józanság árnyéka

Józanság árnyéka száll szememre
Ha hajnal hasad oda kint
Hirtelen mint fény robban szét
Agyam zavartan kacsint.

Reggelt ordít a világ bűne
S az eddig vakító hályog
Mi tündér kézként takart kedvesen
Eltűnt és már látok.

Az idill halott éjjelé lesz
Reszket lelkem mert tudom
Nem akarok csavarogni
Oda kint én józanon

Fülembe mint ágyú zúg fel
Ember embert ló agyon!
Éhezteni, üti vágja
Így Dolgoznak falakon

Mik az égig érnek majd ha kész
Mint szilárd kő határ
Amin ember fia soha többé
Át nem kelhet már.

És minden ország, város, falu
Külön sziget lesz
Elzárva egymástól, világtól
Minden ködbe vesz.

Hát a tudás? A közös álom,
Mint rét feletti pára
Eltűnik elveszik
Minden már hiába!

Adj hát, Isten, égi erőt
Hogy tegyék míg lehet
Vagy adj feledés italodból
Még egy keveset!

2019. Szeptember 3.

\Pest\

Őszi úton

Sárga virágok úsznak a sárga
Száras fűvű rét hullámain
Szirmaikon a napsugár sápadt:
A tél átüt könnyen a nyár színein.

Arany levelek, rézszín nyurga ágak,
Ezüstsín tavak, platina folyók
Átmetszik, átvágják a hegyek sötétjét
Fehér hó hullik, ha nem is sok.

Korai vénség üti fel így fejét
Csörög-Zörög a sok-sok levelen.
Utána indulok, vándorlok némán
De a bérc nem csábít, az orom idegen.

A fenyves sötét smaragdja számomra
Csupán a tarkaság múltó regénye.
Hinném, van miért becsatangolni,
De gyermek évem sorának vége.

Megállok most hát. utam van előre,
Még sem indulok, csak a szél halad
És hajtja magával előre, nélkülüm
Gondolatom, mint rózsás felhőbojtokat...
/Késmárk/
2019. október 3